

enkelte og sælge disse Gaarde underhaanden uden at give alle og enhver Lejlighed til at byde paa dem. Udtrykket „offentligt Udbud“ er derfor valgt med velberaad Hu.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen spurgte mig, hvor mange Gaarde der blev forpagtningsledige den 1. Juli 1922, altsaa i indeværende Aar. Jeg skal dertil sige, at efter de for mig foreliggende Oplysninger drejer det sig om 4 Gaarde, hvorved der i alt kan blive Tale om 366 ha Jord, der maa anses for egnet til Udstykning. Forholdet er imidlertid det, at der i forskellige Henseender kan være Tvivl om enkelte af de Gaardes øjeblikkelige Anvendelse, saaledes at der i Virkeligheden rent og klart ikke foreligger til Udstykning den 1. Juli mere end 90 ha. Det ærede Medlem fandt det uheldigt, at denne Udstykning ikke fandt Sted i den kommende Sommer, men blev udskudt til 1. April næste Aar, og det ærede Medlem udtalte, at det let for Domæneudvalget kunde blive en vanskelig og maaske ogsaa kostbar Administration af disse Arealer. Jeg er ikke ganske uenig med det ærede Medlem i saa Henseende. Ogsaa jeg havde sat Pris paa, om vi kunde have afviklet hurtigere; men dels under Hensyn til de ganske særlige Forhold, som jeg her har antydnet — noget, jeg i øvrigt ikke skal gaa nærmere ind paa —, og dels under Hensyn til, at jeg den 2. November forrige Aar modtog en skriftlig Indstilling fra Domæneudvalget, hvori man af forskellige Grunde anbefalede, at de Gaarde, der blev forpagtningsledige den 1. Juli — Forpagtningerne udløber som Regel den 1. Juli —, først kom til Udstykning den næstfølgende 1. April, for at alle Forhold vedrørende Staten og den paa-gældende Forpagtning kunde være fuldstændig klart, inden man tog fat paa selve Udstykningen, har Ministeriet taget det Standpunkt, at man først vilde lade disse Arealer komme til Udstykning den 1. April næste Aar, saaledes at Sagen nu i god Tid kan forberedes. Det ærede Medlem ved ogsaa, hvad det har at betyde, at man i god Tid kan tage fat paa et Arbejde, saaledes at det ikke skal blive præget af Hastværk i alt for høj Grad.

Det ærede Medlem var i øvrigt, som jeg allerede har berørt, af den Optattelse, at Udstykningen kun burde finde Sted efter Loven af 4. Oktober; men han henstillede dog subsidiært, at der blev truffet Foranstaltninger til, at der kunde ske en retfærdig Fordeling af Parcellerne, hvis begge Principper skulde komme til at virke. Denne subsidiære Paastand forekommer mig i høj

Grad overflødig. Det har virkelig ikke fra min Side været Tanken, at de, der foretrak den ene Vej, skulde have fortrinsvis Adgang til at komme i Besiddelse af de bedste Parceller. Ingen er bedre bekendt med Fordeling af Parceller efter retfærdige Hensyn end det ærede Medlem, og det forekommer mig, at man meget vel kan fordele Parcellerne efter fuldt retfærdige Hensyn, uanset om vedkommende ønsker at betale Rente af Jordværdien eller at overtage Jorden til den Handelspris, som er sat i det Øjeblik, Oprettelsen af Bruget finder Sted. Det ærede Medlem var, forekommer det mig, lidt højt oppe, saa højt oppe, at han sagde, at det var retskrænkende at sælge Jorden til en Pris, der intet som helst har med Jordens Værdi i Handel og Vandel at gøre. Det kan man ikke sige sker; for saa er det en helt forkert Vurdering, der er foretaget. Vurderingen har maaske været lav i Forhold til de noget højere Priser, vi har haft i Krigsaarene, og det kan være, den bliver noget højere nu under den stærke Nedgang; men man kan ikke sige, at den intet som helst har med Jordprisen i Handel og Vandel at gøre. Selvfølgelig er det ikke Meningen, som det ærede Medlem synes at forudsætte, at Tilhængerne af det ene eller det andet Princip skal have fortrinsvis Adgang til at pille nogle af de bedste Parceller ud. Jeg beder det ærede Medlem være overbevist om, at saa længe jeg har med denne Sag at gøre, skal noget saadant ikke finde Sted, og jeg vægrer mig ved at tro, at nogen ansvarlig Leder af en saadan Virksomhed overhovedet vilde tillade, at det fandt Sted.

Med Hensyn til den Uorden, der kan komme, idet Parcellerne kunde ligge ind mellem hverandre, forekommer det mig rimeligt, at naar Amtskommissionen, der skal modtage Ansøgningerne i begge Tilfælde, har set, hvilke Ansøgere der er de mest kvalificerede — det maa de jo gøre, hvad enten det er den ene eller den anden Lov, der skal gælde —, saa udpiller den dem uden Hensyn til, om vedkommende foretrækker den ene eller den anden Ordning. Jeg vil gerne fremhæve dette, for at der ingen Misforstaaelse skal være. Amtskommissionen har, naar Ansøgningerne er kommet ind, og der f. Eks. skal udstykkes 50 Brug i et Amt, at tage de 50 bedste uden Hensyn til, om alle ønsker at anvende Loven af 4. Oktober 1919 eller Loven af 22. Juni 1917, og først i anden Omgang skal det vise sig, hvilken Lov det er, der er foretrukket, og saa vil det i mange Tilfælde kunne ordnes saaledes, at naar der f. Eks.